

Scénář – Jaroslav Černý

ZŠ Raspenava

Hudba: Halali... (Začátek lovu)

Raspenava a halali, to je Jarda Černý. Místní rodák, bývalý učitel zdejší školy, průvodce v nedalekém frýdlantském muzeu, a hlavně myslivec a zakladatel zálesáckého kroužku.

Pochází z učitelské rodiny, pro kterou válečná léta nebyla jednoduchá. Jeho rodiče totiž ještě před narozením Jaroslava přišli o dceru.

Ta v pěti letech zemřela na úbytek červených krvinek po onemocnění černým kašlem.

A protože rodiče ztratili, ještě než jsem se narodil, dcerku, tak o mě měli o to větší strach, a tak mi leccos nedovolili, aby se mi něco nestalo.

Narodil se v roce 1946 a jeho dětství bylo poznamenáno nemocí.

Od sedmi let jsem po dětské obrně. Takže jsem byl omezen trochu i v různých hrách, i když jsem na tom byl podstatně lépe než dnes, normálně jsem chodil. Byl jsem schopen ujít i 20 kilometrů.

Péče o malého Jaroslava byla složitá kvůli následkům nemoci. A aby něco zažil, rodiče s ním cestovali.

To jsme sjezdili prakticky celé tehdejší Československo. A potom jako dospělý jsem jezdil sám, a to do zahraničí, kde jsem byl v Rumunsku, Bulharsku, tehdeším SSSR, pak také když jsem byl ve Frýdlantě v muzeu, tak jsem byl i na poznávacím zájezdu ve Švýcarsku.

O politiku se Jaroslav příliš nezajímal. Veškerý svůj zájem věnoval svému největšímu koníčku: myslivosti.

Já jsem už byl třetí generací myslivců v našem rodě. A pokračuje v tom i moje dcera starší. První byl můj děda, který byl hajným u knížete Rohana na Sychrově.

Vzhledem ke svému omezení se ale většinou lovů aktivně neúčastnil. Na myslivosti ho přitahuje něco jiného.

Česká myslivost je známá po celém světě tradicí. Ty myslivecké zvyky atd. To je ve světě unikátní. V mnoha zemích jsou to jenom lovci, a to je celé, kdežto u nás je to skutečně unikátní: zvyky, historie atd. A to se mi strašně líbí a snažím se ty zvyky prosazovat i mezi dětmi a tak.

Myslivcem se člověk nestane jen tak. Každý si musí projít určitým procesem.

Když absolvuje kurz a složí zkoušky o první lovecký lístek, tak je pasován na myslivce. A probíhá to tak, že ten, kdo učil toho člověka myslivost, tak ho přivede, představí ho tomu pasujícímu a poprosí, aby byl pasován na myslivce. Ten, kdo pasuje, vytáhne z pochvy takzvaný tesák, lovecký. Poklekne ten pasovaný myslivec na pravé koleno a ten pasující obnaženým tesákem mu poklepe na rameno a při tom pronese takové různé formulky.

Všechno má svoje pravidla a u honu tomu není naopak.

Dejme tomu, že byl odtrouben konec střelby, v tom případě nesmí se nejen střílet, ale musí se zbraně i vybit. Když je takzvaný kolový hon, to znamená, že skutečně je obstoupen takový kruh, ale

když už potom se ten kruh stahuje a hrozilo by nebezpečí, že bude někdo postřelen, tak už se pak může střílet jediné z kruhu ven.

U myslivců platí i pravidla oblékání, která se také musí dodržovat. A za jakékoliv porušení pravidel následuje trest.

Když přijde na hon nepatříčně oblečen. Kdysi to bylo třeba v montérkách, dnes to je třeba v maskáčích atd., což není myslivecké oblečení, tak za to je také souzen, no a většinou samozřejmě musí zaplatit nějakou lahev, a tak no.

Jaroslav Černý dbá na předávání tradic dalším generacím. A právě proto založil kroužek Zálesáka, kde už 53 let učí děti poznávat přírodu, pečovat o ni a mít k ní úctu.

A co vzkazuje dnešním dětem?

Aby se uměly k přírodě chovat, aby se snažily třeba pomáhat zvěři.

Aby se nesmály třeba lidem, který jsou nemocný, různě postižení atd. Protože tito lidé za to zaprvé nemohou, a někteří z nich jsou pracovitější než úplně zdraví lidé a tak.

Hudba: Konec lovu